

151.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 18 marca 1935 r.

o opodatkowaniu kwasu węglowego.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 1. (1) Bezwodnik kwasu węglowego w stanie skroplonym (CO_2), oznaczany w dalszej części tej ustawy nazwą „kwas węglowy”, wyrobiony w kraju oraz przywieziony z zagranicy lub z obszaru w. m. Gdańska, podlega opodatkowaniu.

(2) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu określa w razie wątpliwości, czy dany produkt podlega opodatkowaniu w myśl ustawy niniejszej.

Art. 2. Minister Skarbu może w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej wprowadzić w drodze rozporządzenia zakaz stosowania przy wyrobieniu napojów gazowanych innego kwasu węglowego, niż skroplony z butli stalowych.

Zwolnienie od podatku.

Art. 3. (1) Wolny jest od podatku kwas węglowy, wywieziony zagranicę lub na obszar w. m. Gdańska na warunkach, które określa Minister Skarbu.

(2) Minister Skarbu uprawniony jest do zwalniania od opodatkowania kwasu węglowego, przeznaczanego do przemysłowego wyrobu artykułów chemicznych.

Wysokość podatku.

Art. 4. Podatek od kwasu węglowego wynosi 40 groszy od jednego kilograma.

Obowiązek uiszczenia i termin płatności podatku.

Art. 5. (1) Do uiszczenia podatku od kwasu węglowego wyrobionego w kraju obowiązany jest wytwórca. Obowiązek uiszczenia podatku powstaje z chwilą wydania kwasu z wytwórni do wolnego obrotu; podatek powinien być uiszczony nie później, niż w chwili wydania kwasu węglowego z wytwórni.

(2) Przy przywozie kwasu węglowego z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych, przyczem obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili odprawy celnej, a podatek płatny jest razem z cłem.

(3) Od kwasu węglowego, przywiezionego z obszaru w. m. Gdańska, obowiązana jest uścić podatek osoba, dla której wedle dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka. Obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili zgłoszenia przesyłki w odbiorczym urzędzie przekazowym, podatek zaś powinien być uiszczony przy odprawie przekazowej.

Art. 6. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, podatek od kwasu węglowego, wyrobionego w kraju, może być zakredytowany na warunkach, ustalanych przez Ministra Skarbu.

Odpowiedzialność rzeczowa za podatek.

Art. 7. Kwas węglowy, podlegający opodatkowaniu w myśl art. 1, może władza skarbową — w razie nieuiszczenia odeń podatku (art. 5 i 6) przy wprowadzaniu do wolnego obrotu — zająć bez względu na prawa osób trzecich, celem pokrycia należności podatkowej. Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze.

Przedawnienie.

Art. 8. (1) Prawo żądania zwrotu podatku nie należnie pobranego przedawnia się z upływem roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

(2) Prawo żądania należnego Państwu podatku, bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się z upływem pięciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego.

Właściwość orzecznictwa.

Art. 9. Orzekanie o należności i wymiar podatku od kwasu węglowego należy do właściwości władz skarbowych.

Zaległości podatkowe.

Art. 10. (1) Ściągnięcie nieuiszczonego w terminie podatku od kwasu węglowego wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży znajdujących się w wytwórni zapasów gotowego kwasu węglowego, bez względu na jakiegokolwiek prawa osób trzecich, oraz w drodze zajęcia i sprzedaży wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązane do uiszczenia podatku.

(2) Minister Skarbu uprawniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od kwasu węglowego.

Kontrola skarbową.

Art. 11. (1) Kto zamierza wyrabiać kwas węglowy, powinien zgłosić to pisemnie władzy skarbowej I instancji na 14 dni przed uruchomieniem wytwórni i złożyć opis zakładu oraz plan sytuacyjny tak lokalów wytwórni, jak i pomieszczeń magazynowych i innych, połączonych z lokalami wytwórni lub magazynu.

(2) Minister Skarbu wyda przepisy o sprawdzaniu wytwórni (weryfikacji), magazynowaniu kwasu węglowego w wytwórniach, oznaczaniu naczyń z kwasem węglowym, prowadzeniu ksiąg obrachunkowych i kontroli wywozu do wolnego obrotu.

(3) Wyrób kwasu węglowego może być rozpoczęty dopiero po stwierdzeniu przez władzę skarbową II instancji, iż urządzenie wytwórni odpowiada obowiązującym przepisom.

Art. 12. (1) Zakłady, wyrabiające kwas węglowy, podlegają nadzorowi skarbowemu.

(2) Jeżeli przedsiębiorca nie kieruje osobiście wytwórnią, obowiązany jest ustanowić zastępcę i zawiadomić o tem władzę skarbową.

(3) Przedsiębiorca wytwórni lub wskazany przezeń władzy skarbowej zastępca obowiązany jest udzielać organom władz skarbowych wszelkich informacji oraz pomocy przy wykonywaniu czynności urzędowych, tudzież okazywać prowadzone w przedsiębiorstwie księgi obrachunkowe.

(4) Władza skarbowa może zażądać usunięcia pracownika przedsiębiorstwa, który popełnił nadużycie na szkodę Skarbu Państwa lub w popełnieniu tegoż współdziałał.

(5) Jeżeli na żądanie władzy skarbowej ustanowienie zastępcy lub usunięcie pracownika przedsiębiorstwa nie nastąpi w ciągu 14 dni, władza ta może zarządzić wstrzymanie ruchu wytwórni.

(6) Szczegółowe przepisy co do wykonania przepisów ust. (1) — (5) wyda Minister Skarbu.

Art. 13. (1) Przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest dostarczyć do użytku urzędników skarbowych, kontrolujących wytwórnię, pomieszczenia potrzebnego do załatwiania czynności kancelaryjnych; pomieszczenie to powinno się znajdować w obrębie wytwórni i być zaopatrzone w niezbędne urządzenia i przybory kancelaryjne.

(2) Ministerstwo Skarbu może poddać poszczególne wytwórnie kwasu węglowego stałemu nadzorowi skarbowemu na warunkach, przez siebie ustalonych. W takim przypadku przedsiębiorca wytwórni obowiązany będzie na zarządzenie Ministerstwa Skarbu dostarczyć bezpłatnie urzędnikom skarbowym, powołanym do wykonywania stałego nadzoru, mieszkań w obrębie wytwórni wraz z opałem i oświetleniem.

(3) W przypadku, gdy stały nadzór będzie ustanowiony w wytwórni kwasu węglowego w następstwie stwierdzonych tam nadużyć na szkodę Skarbu Państwa, koszty stałego nadzoru ponosi przedsiębiorca wytwórni.

(4) O przydatności pomieszczeń decyduje władza skarbowa.

Art. 14. Osoby oraz przedsiębiorstwa, trudniące się hurtowym handlem kwasem węglowym lub zużywające kwas węglowy w swoich zakładach przemysłowych, obowiązane są posiadać dowody nabycia kwasu węglowego, a w szczególności faktury oraz rachunki, wymienające wytwórnię, z której kwas węglowy pochodzi, oraz znaki i numery naczyni z kwasem węglowym.

Sprawdzanie zapasów gotowego kwasu węglowego.

Art. 15. (1) Znajdujące się w wytwórniach zapasy gotowego kwasu węglowego podlegają sprawdzaniu przez władze skarbowe.

(2) Minister Skarbu wyda szczegółowe przepisy, dotyczące sposobu sprawdzania zgodności stanu zapasów kwasu węglowego z danymi, ujawnionymi w księgach kontrolnych, oraz opodatkowania ubytków i zarachowania nadwyżek zapasów, a nadto określi warunki zwalniania przedsiębiorstwa od odpowiedzialności podatkowej za stwierdzone ubytki.

Przepisy karne.

Art. 16. Do przestępstw, wymienionych w ustawie niniejszej, stosuje się przepisy ustawy karnej skarbowej.

Art. 17. (1) Kto przystępuje do wyrobu kwasu węglowego, nie zgłoszwszy tego właściwej władzy skarbowej, podlega karze pieniężnej od 1.000 do 10.000 zł oraz karze konfiskaty wyprodukowanego potajemnie kwasu węglowego.

(2) Tej samej karze podlega, kto wyrabia kwas węglowy wbrew przepisom art. 11 ust. (3) i art. 12 ust. (5) ustawy niniejszej.

Art. 18. Kto narusza przepisy, wydane na podstawie art. 2 ustawy niniejszej, podlega karze pieniężnej od 1.000 do 10.000 zł oraz karze konfiskaty zakwestjonowanego kwasu węglowego i wyprodukowanych napojów gazowanych.

Art. 19. (1) Kto zataja zapasy kwasu węglowego, wyrobionego w wytwórni, uruchomionej z zachowaniem przepisów ustawy, podlega karze pieniężnej w wysokości dziesięciokrotnego podatku od zatajonego kwasu węglowego, co najmniej jednak w kwocie 100 zł, oraz karze konfiskaty zatajonych zapasów.

(2) Za zatajenie w rozumieniu ust. (1) uważa się w szczególności zamagazynowanie wyrobionego kwasu węglowego w lokalu na ten cel nieprzeznaczonym, albo niezapisanie złożonego w magazynie kwasu węglowego do księgi kontrolnej w przepisowym czasie.

Art. 20. Kto bez zawiadomienia organów władzy skarbowej lub bez zachowania innych przepisami wymaganych warunków:

1) wydaje lub wywozi kwas węglowy z wytwórni,

2) pozostawia w kraju kwas węglowy, przekazany urzędowo do wywozu poza obszar obowiązywania ustawy niniejszej,

podlega karze pieniężnej w wysokości dziesięciokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku oraz karze konfiskaty kwasu węglowego.

Art. 21. Kto w związku z przywozem, wywozem lub przewozem kwasu węglowego narusza przepisy o obrocie towarowym z zagranicą lub w. m. Gdańskiem, podlega karom, ustanowionym w ustawie karnej skarbowej za takie same przestępstwa w stosunku do innych towarów.

Art. 22. (1) Kto, będąc obowiązany do prowadzenia ksiąg, wymienionych w art. 11 ust. (2) ustawy niniejszej, wcale ich nie prowadzi lub prowadzi je wadliwie, podlega karze pieniężnej porządkowej w wysokości od 20 do 500 zł.

(2) Jeżeli w księgach uwidoczniło się okoliczności niezgodne z rzeczywistością w celu ułatwienia dokonania lub ukrycia innego przestępstwa skarbowego, zagrożonego surowszą karą, wówczas w przypadku skazania za to przestępstwo nie stosuje się przepisów ust. (1), natomiast uwidocznienie w księdze danych niezgodnych z rzeczywistością uważa się

przy wymiarze kary za okoliczność szczególnie obciążającą.

Art. 23. (1) Kto bez dowodów nabycia, wymaganych w art. 14 ustawy niniejszej, nabywa, sprzedaje lub posiada kwas węglowy, podlega karze pieniężnej w wysokości dziesięciokrotnego podatku i karze konfiskaty kwasu węglowego.

(2) Nie podlega karze, kto udowodni, że podatek od zakwestjonowanego kwasu węglowego uiszczono.

Art. 24. Kto narusza inne przepisy ustawy niniejszej lub wydane na jej podstawie przepisy wykonawcze, podlega karze pieniężnej porządkowej od 10 do 300 zł.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 25. Obowiązkowi zgłoszenia wytwórni (art. 11) oraz złożenia jej planu i opisu podlegają także przedsiębiorstwa, które w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej będą w ruchu. Przedsiębiorstwa takie powinny przedłożyć opis i plan wytwórni w ciągu 30 dni od wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 26. (1) Zapasy kwasu węglowego w ilościach ponad 10 kg, jakie w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej będą się znajdowały na składach poza magazynami wytwórni oraz u sprzedawców, jak również w przedsiębiorstwach, używających kwasu węglowego do produkcji przemysłowej (wytwórnie wody sodowej, lemoniady, browary, restauracje i t. p.), podlegają w całości opodatkowaniu; posiadacze takich zapasów obowiązani są w tym celu zgłosić je do opodatkowania pisemnie w 2 egzemplarzach kontroli skarbowej w ciągu dziesięciu dni po wejściu w życie ustawy niniejszej.

(2) Szczegółowe przepisy co do wykonania przepisów ust. (1) wyda Minister Skarbu.

(3) Kto wbrew przepisowi ust. (1) zaniecha zgłoszenia zapasów kwasu węglowego, podlega karze, przewidzianej w art. 19.

Art. 27. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 28. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

152.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 26 marca 1935 r.

o wykonywaniu przez Fundusz Pracy pośrednictwa pracy.

Na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) zarządzam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Fundusz Pracy wykonywa pośrednictwo pracy przez Wojewódzkie Biura Funduszu Pracy, ich ekspozytury oraz instytucje zastępcze, wymienione w art. 9 ust. (1) ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163) zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849).

(2) Pośrednictwo pracy robotników portowych w Gdyni wykonywa Fundusz Pracy przez specjalne biuro, którego organizację i tryb postępowania określa osobne rozporządzenie.

(3) Przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące wykonywania pośrednictwa pracy przez Wojewódzkie Biura Funduszu Pracy, mają odpowiednie zastosowanie do ekspozytur tych biur i instytucji zastępczych.

(4) W dalszych paragrafach rozporządzenia niniejszego Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy będzie oznaczone wyrazem: „biuro”.

II. Zakres działania.

§ 2. (1) Biura wykonywają pośrednictwo pracy w zakresie:

1) dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. Nr. 11, poz. 127);

2) dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu z dnia 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urzęd. Nr. 29, poz. 93), uzupełnionego ustawą z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 586);

3) rozporządzenia Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 14 października 1921 r. o państwowych urzędach pośrednictwa pracy (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 687) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 162);

4) ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 649), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976).

(2) Ponadto biuro wykonywa czynności przekazane Funduszowi Bezrobocia na mocy rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 167).

(3) W szczególności do czynności biura w zakresie objętym ust. (1) i (2) należy:

1) rejestracja, ewidencja, kwalifikowanie i kontrola poszukujących pracy,

2) pośrednictwo pracy w kraju,

3) kierowanie na roboty publiczne,

4) rejestracja i ewidencja wolnych miejsc pracy oraz wykorzystywanie zgłoszeń wolnych miejsc pracy, dokonywanych przez zakłady pracy na pod-